

"Hem de fer novel·les que no sigui avorrides"

Jordi Mata, guanyador del premi Sant Jordi 1996

–Té alguna explicació que la novel·la guanyadora i la finalista del Sant Jordi coincideixin en el feixisme com a teló de fons de les seves trames?

–Hem vist darrerament el rebrot de moviments neofeixistes, hem viscut l'horror d'una guerra a Europa, a prop nostre, amb l'ús de mètodes nazis, i aquesta amenaça és latent...

–*El misteri de Berlín* és un thriller?

–No m'agraden les etiquetes, són la manera més senzilla per no pensar. He intentat fer una novel·la on hi hagi una mica de tot, perquè en la vida hi ha una mica de tot: és un thriller, és política-ficció, és un homenatge al cinema, hi ha una tesi –la relació entre el personatge famós i l'andònim–... Es pot agafar des de molts punts de vista.

–S'ha dit d'aquesta novel·la que tenia un aire de *best seller*. Es pot comparar, per exemple, amb un relat de Ken Follet?

–Evidentment, quan estic escrivint no sóc conscient de fer un *best seller*. Ara bé, si ens interessa que hi hagi un públic lector, i que aquest es faci cada cop més gran, els escriptors hem de fer novel·les que –a més de tenir una qualitat i una sensibilitat– no siguin avorrides. Ja és prou difícil que la gent llegeixi, i només falta que els escriptors fem obres que no

diguin res o siguin pesades! Una novel·la ha de fer pensar entorn d'un tema, però d'una manera amena, àgil.

–En una novel·la com *El misteri de Berlín*, els personatges real –Hitler, Goebbels, Marlene Dietrich– queden més desdibuixats que els ficticis, els que surten enterament de la imaginació de l'escriptor?

–Compte, que no és del tot cert. Al personatge fictici jo l'he de fer bellugar, l'he de dotar de vida perquè sóc el seu creador. A Hitler, no el puc dotar d'una personalitat pròpia perquè ja tenia la seva. Tampoc m'interessa, perquè no es tracta de fer una biografia novel·lada.

–Què el fascinava de Marlene Dietrich com a mite?

–No és exactament fascinació. Marlene Dietrich no va passar a la història com una gran intèrpret. El magnetisme li venia de la seva imatge. Quan pensem en el cine dels anys trenta, ens ve la seva imatge al cap. D'ella, el que m'interessava és què va ser el personatge públic que més oposició va fer al nazisme.

–Es nota que va fer un gran esforç de documentació previ a la novel·la...

–És una qüestió de versemblança. Puc ben assegurar que comentarís molt ínfims estan trets de documentació especialitzada. Que el lector cregui que allò podia haver passat.